

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **N. V. T.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. Matoušem Jírou, advokátem,
sídlem 28. října 1001/3, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2016, č. j. MV-122438-4/SO-2016,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 13. 12. 2016, č. j. MV-122438-4/SO-2016, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 7. 2016, č. j. OAM-12379-5/DP-2016. Správní orgán I. stupně tímto usnesením podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastavil řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ, neboť žalobce podal žádost v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že dne 31. 5. 2016 podal u správního orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Tuto žádost žalobce uplatnil ve lhůtě dle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, jelikož v podání žádosti ve lhůtě dle odst. 2 téhož ustanovení mu bránil pobyt ve výkonu trestu odnětí svobody, z něhož byl propuštěn dne 30. 5. 2016; tuto skutečnost při podání žádosti tvrdil a prokázal potvrzením o propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce namítal, že žalovaný své rozhodnutí řádně neodůvodnil, když pouze zopakoval závěr a argumentaci správního orgánu I. stupně, aniž by se vypořádal s jeho námitkami obsaženými v podaném odvolání.
3. Uvedl, že pobyt ve výkonu trestu odnětí svobody jednoznačně nelze pokládat za skutečnost, resp. důvod, který by závisel na vůli žalobce, neboť o vině a trestu rozhodují nezávislé a nestranné soudy na základě obžaloby podané státním zástupcem. Jen stěží by bylo možno dospět k závěru, že vůli žalobce bylo ocitnout se ve výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že pouze konkrétní „důvod“ (v daném případě výkon trestu odnětí svobody) musí splňovat podmínku nezávislosti na vůli cizince, takový „důvod“ nelze rozšiřovat i na příčinu, v důsledku které ke vzniku důvodu zabraňujícího podání došlo (tedy že žalobce spáchal úmyslný trestný čin). Závěr žalovaného o tom, že výkon trestu nelze považovat za důvod nezávislý na vůli žalobce, jelikož žalobce byl odsouzen za úmyslný trestný čin, byl proto dle žalobce založen na nesprávném a nepřipustně extenzivním výkladu předmětného ustanovení, kdy „důvod“ byl žalovaným rozšířen na „příčinu důvodu“. Nesouhlasil s názorem žalovaného, že výkon trestu nebyl způsobitelným důvodem pro zabránění v podání žádosti žalobce, jelikož je založen na zcela formalistickém závěru o možnosti zaslat žádost poštou nebo prostřednictvím zmocněnce. Zdůraznil, že tento závěr postrádá logickou úvahu o reálné možnosti takovou žádost podat. Žalovaný se vůbec nezabýval tím, jestli měl žalobce vůbec možnost zjistit, kdy mu končí platnost povolení k pobytu, a kdy je tedy povinen tuto žádost podat. Poukázal na to, že neměl ve výkonu trestu odnětí svobody přístup ke svému cestovnímu dokladu a k průkazu o povolení k pobytu, a nevěděl proto, kdy mu platnost povolení končí. Pokud by ovšem žalobce tuto informaci i měl, bylo by pro něho téměř nemožné žádost podat společně se zákonem požadovanými přílohami, kterými jsou mimo jiné cestovní doklad, doklad o zajištění ubytování, fotografie, doklad o potvrzení příjmu, doklad o zápisu do příslušného rejstříku, doklad o cestovním zdravotním pojištění atd. Zákon o pobytu cizinců vyžaduje k podání žádosti, která se navíc podává na speciálním tiskopise, ke kterému neměl žalobce také přístup, doložení množství příloh, které žalobce neměl ve výkonu trestu k dispozici a ke kterým by nemohl mít přístup ani jeho případný

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zmocněnec. Pokud by tedy žalovaný posuzoval reálnou možnost žalobce předmětnou žádost společně se zákonem požadovanými přílohami podat, nemohl dospět k závěru, že tak žalobce mohl skutečně učinit. Žalobce byl toho názoru, že žalovaný nesprávně posoudil existenci důvodu na vůli žalobce nezávislého, který by ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odůvodňoval podání žádosti do 5 pracovních dnů po jeho zániku. Žalobce byl přesvědčen o tom, že tímto důvodem naplňujícím požadavky citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců je i důvod výkonu trestu odnětí svobody.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný nejprve ve svém vyjádření podrobně shrnul průběh správního řízení. Nesouhlasil se žalobcem, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo nezákonné a nepřezkoumatelné. Byl přesvědčen, že jeho rozhodnutí je v souladu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť se vypořádal se všemi námitkami uvedenými v odvolání. Konstatoval, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost žalobou napadeného rozhodnutí zpochybňovala, a proto v podrobnostech odkázal na obsah svého rozhodnutí a na spisový materiál.

Správní spis

5. Z obsahu správního spisu soud zjistil pro posouzení věci následující podstatné skutečnosti. Žalobce měl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání od 28. 4. 2010 do 27. 4. 2012. Dne 31. 5. 2016 žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, v níž uvedl, že žádost podává do 3 dnů od odpadnutí překážky, která mu bránila tuto žádost podat a která spočívala v tom, že byl od 13. 1. 2011 do 30. 5. 2016 ve výkonu trestu odnětí svobody. K žádosti doložil potvrzení o propuštění z vazby nebo výkonu trestu, z něhož plyne, že žalobce byl omezen na svobodě dne 13. 1. 2011 a že byl z výkonu trestu odnětí svobody propuštěn dne 30. 5. 2016. Z opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob pořízeného dne 31. 5. 2016 soud zjistil, že rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 12. 2012, sp. zn. 50 T 18/2011, ve znění usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 11. 2013, sp. zn. 12 To 73/2013, byl žalobce odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v době trvání 8 let za trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Následně správní orgán I. stupně usnesením ze dne 8. 3. 2016, č. j. OAM-12379-5/DP-2016, podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání zastavil. Proti tomuto usnesení podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 15. 12. 2016.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť účastníci řízení nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný řádně nevypořádal s jeho námitkami obsaženými v podaném odvolání. K tomu soud zdůrazňuje, že žalobce v odvolání přdestřel argumentaci spočívající pouze v nesouhlasu s názorem správního orgánu I. stupně o tom, že výkon trestu odnětí svobody není ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců důvodem na vůli cizinci nezávislým, který mu bránil ve včasném podání žádosti. S touto jedinou námitkou žalobce uplatněnou v odvolání se žalovaný vypořádal na stranách 3 a 4 odůvodnění svého rozhodnutí, přičemž se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že žalobcem uvedený důvod nelze podřadit ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců důvodům na vůli žalobce nezávislým, které by odůvodnily podání žádosti do 5 pracovních dnů po jejich zániku, neboť byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za čin, který spáchal vlastním úmyslným jednáním. Dále žalovaný poukázal na to, že žalobce měl dvě možnosti pro včasné podání žádosti, a to jednak zaslat žádost poštou, a jednak si zvolit zástupce na základě plné moci. Soud takového vypořádání odvolací námitky považuje za zcela dostačující. Soud tedy konstatuje, že námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného není důvodná.
10. Dále soud hodnotil klíčovou námitku žalobce, zda výkon trestu odnětí svobody je ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců důvodem na vůli cizinci nezávislým, který mu bránil ve včasném podání žádosti. Mezi účastníky přitom není sporné, že žalobce měl povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná s platností od 28. 4. 2010 do 27. 4. 2012. Účastníci se shodují rovněž v tom, že žalobce podal žádost o prodloužení daného povolení dne 31. 5. 2016.
11. Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců přitom platí, že *žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti. Žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty je cizinec povinen podat nejdříve 120 a nejpozději 30 dnů před uplynutím její platnosti.* Z uvedeného je zřejmé, že žalobce měl ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců povinnost podat svou žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu v rozmezí od 30. 12. 2011 do 27. 4. 2012. Pokud tedy svou žádost podal dne 31. 5. 2016, učinil tak v době, kdy k tomu podle zákona o pobytu cizinců nebyl oprávněn. Tento fakt však žalobce nijak nezpochybňoval. Žalobce je totiž přesvědčen o tom, že včasnému

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podání žádosti mu bránil výkon trestu odnětí svobody, který v jeho případě trval od 13. 1. 2011 do 30. 5. 2016.

12. Podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, *zabránil-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. V odůvodněných případech může cizinec žádost podat i dříve, než je uvedeno v odstavci 1. Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první a pro dřívější podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.*
13. Z § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců tedy vyplývá, že pokud není žádost podána ve lhůtě podle § 47 odst. 1 věty první téhož zákona, je lhůta zachována pouze při kumulativním splnění těchto podmínek: 1) existují důvody nezávislé na vůli cizince, 2) tyto důvody cizinci zabránily v podání žádosti ve lhůtě, 3) cizinec žádost podal do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů a 4) nejpozději s podáním žádosti tyto důvody Ministerstvu vnitra sdělil a na jeho výzvu je případně prokázal (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 Azs 286/2016-45, www.nssoud.cz).
14. Důvody na vůli cizince nezávislé, které brání včasnému podání žádosti, představují neurčitý právní pojem, jímž se judikatura Nejvyššího správního soudu již několikrát zabývala. V rozsudku ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Azs 62/2014-31, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud uvedl, že nemoc cizince, respektive dočasná pracovní neschopnost z důvodu nemoci, může představovat důvod nezávislý na vůli cizince, který mu brání podat žádost o prodloužení povolení k pobytu v řádné lhůtě (obdobně srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 Azs 295/2015-40, www.nssoud.cz). Za takový důvod lze za specifické situace považovat i nemoc manžela cizinky, která je fakticky závislá na jejím manželovi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011-62, www.nssoud.cz). Naopak za takovou překážku nelze považovat vydání pobytového štitku s nesprávně vyznačenou dobou platnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016, č. j. 9 Azs 305/2015-46, www.nssoud.cz), pravděpodobné odcizení cizincova cestovního dokladu s vyznačeným vízovým štítkem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 Azs 286/2016-45), ani nesprávné povědomí cizince o tom, že žádost lze podat, aniž by byla kompletní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016-41, www.nssoud.cz).
15. Soud je ve shodě se správními orgány přesvědčen o tom, že v posuzované věci není splněna již první výše uvedená podmínka. V případě odsouzení k výkonu trestu odnětí svobody za spáchání úmyslného trestného činu totiž nelze hovořit o tom, že by se mohlo jednat o důvod na vůli žalobce nezávislý. Odsouzení žalobce k výkonu trestu odnětí svobody je totiž důsledkem jeho úmyslného (volního) jednání a žalobce si mohl a měl být při páchání závažného úmyslného trestného činu vědom toho, jaké následky odhalení této trestné činnosti přinese, tedy i možné omezení svobody žalobce a s tím spojené problémy s prodloužením jeho pobytového oprávnění. Soud nijak nezpochybňuje tvrzení žalobce, že nebyl ve výkonu trestu odnětí svobody dobrovolně, nicméně to nic nemění na tom, že jeho odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody ze strany nezávislých a nestranných trestních soudů je následkem odhalení jeho úmyslné trestné činnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

16. Soud přitakává i argumentaci správních orgánů, že žalobce mohl svou žádost o prodloužení svého pobytového oprávnění zaslat správnímu orgánu I. stupně, popřípadě že tak mohl učinit prostřednictvím svého zástupce, kterého si k vyřízení jeho žádosti mohl zvolit. Tuto možnost připustil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č. j. 6 As 62/2013-62, www.nssoud.cz, popř. i v rozhodnutí žalovaného citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 4. 2014, č. j. 32 A 10/2013-36. K argumentaci žalobce, že by ve výkonu trestu odnětí svobody neměl přístup ke všem podkladům potřebným k řádnému podání žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu, je třeba zdůraznit, že žádost mohl žalobce podat nekompletní nebo dokonce blanketní. I v případě neúplně, avšak včasné podané žádosti by totiž bylo řízení o žádosti zahájeno. Tímto postupem by tak žalobce zabránil tomu, aby svou žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu uplatnil po uplynutí lhůty pro její podání, a to o více než čtyři roky.
17. Nemůže obstát ani tvrzení žalobce, že neměl přístup ke svému cestovního dokladu či k průkazu o povolení k dlouhodobému pobytu, a nevěděl tak, kdy mu končí platnost povolení k pobytu, neboť bylo pouze na žalobci, aby měl povědomost o tom, kdy mu platnost jeho povolení k pobytu končí. Nevědomost žalobce o konci platnosti jeho povolení tedy rozhodně nelze považovat za okolnost, která by mu mohla bránit ve včasné podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, a to i s přihlédnutím k tomu, že tuto žádost mohl uplatnit kterýkoli den ve lhůtě 120 dnů před koncem platnosti svého povolení k dlouhodobému pobytu. To je podle názoru soudu zcela dostatečná doba pro to, aby si žalobce aspoň orientačně pamatoval, kdy mu platnost povolení zaniká a kdy je povinen podat žádost o prodloužení svého pobytového statusu. Žalobce také mohl pověřit zjištěním údaje o konci platnosti svého povolení k pobytu případného zmocněnce, či mohl požádat přímo správní orgán I. stupně o sdělení informace o konci platnosti vydaného povolení. Soud tedy námitkám žalobce, že důvodem naplňujícím požadavky § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je i důvod výkonu trestu odnětí svobody, nepřisvědčil.
18. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 10. července 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.